

Ἴσχύς μου καὶ ὕμνησίς μου ὁ Κύριος (Ψαλμ. 117, 14)

Ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω. (Ψαλμ. 145, 2)

Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια
Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΩΝΟΣ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ

Ἀθῆναι 2024

Εισαγωγή – Χαιρετισμός εις τον Άγιον Νίκωνα ή Νικόλαο Επίσκοπο Αρσινόης (7 Νοεμβρίου)

Η Επισκοπή Αρσινόης αποτελούσε, κατά την Βυζαντινή περίοδο, μια από τις σημαντικές πόλεις και επισκοπές της Κύπρου. Η τοποθεσία της, στον κόλπο της Χρυσοχούς, συνδύαζε βουνά, αλλά και εύφορες πεδιάδες με πλούσια νερά και ήταν ιδανική για να κατοικήσουν ακόμα και πολυάριθμοι άνθρωποι. Σημαντικό για την παλαιά επισκοπή Αρσινόης είναι ότι ανέδειξε αρκετούς αγίους, πρώτοι από τους οποίους ήσαν οι επίσκοποι της Νίκων, Αρίστων, Αρκάδιος και Προέχιος. Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας, εξ αρχής, φρόντιζε την καλλιέργεια του ασκητικού ιδεώδους, της ησυχίας και της συνεχούς νήψεως. Στις περιοχές αυτές, όπου υπάρχουν απόμερα βουνά και φαράγγια με νερά, οι συνθήκες είναι ιδανικές για όσους θέλουν να ασκητέψουν. Μάλιστα, μεταξύ των πολλών ερημιτών και μοναχών υπήρξαν και αρκετοί επίσκοποι, οι οποίοι αναζήτησαν την ηρεμία, μακριά από την ταραχή του κόσμου. Η αγιότητα όμως, δεν είναι θέμα τόπου, αλλά τρόπου ζωής. Έτσι, έχουμε και άγιες οικογένειες, όπως ο Μιχαήλ και η Άννα από την Μελένδρα, το ζεύγος το οποίο απέκτησε δύο υιούς, που αγίασαν, τον Αρκάδιο, που έγινε επίσκοπος Αρσινόης και τον Θεοσέβιο, ο οποίος αγίασε μαζί με την σύζυγό του.

Η Επισκοπή Αρσινόης, στην ανατολή του 13^{ου} αιώνα, έμελλε να συγχωνευθεί με την Επισκοπή Πάφου και παραμένει έτσι μέχρι τις μέρες μας. Η Κύπρος είχε κατακτηθεί ως γνωστό από τους Λατίνους οι οποίοι πάντοτε μισούσαν τους ορθοδόξους και φρόντιζαν, ή να καταργήσουν έτσι κατήργησαν τις περισσότερες επισκοπές, ή να τις συγχωνεύουν με άλλες. Μόλις στα τέλη του 20^{ου} αιώνα έγινε η ανασύσταση της Επισκοπής αυτής, με πρωτοβουλία του τότε Μητροπολίτη Πάφου Χρυσοστόμου Β'. Πρώτος επίσκοπος Αρσινόης ήταν ο Γεώργιος ο οποίος στη συνέχεια έγινε επίσκοπος Πάφου και νυν αρχιεπίσκοπος Κύπρου. Η Επισκοπή Αρσινόης ακόμα και μετά την ανασύστασή και άλλων Μητροπόλεων του νησιού από τον μακαριστό αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο Β', δεν αυτονομήθηκε από την Μητρόπολη Πάφου, αλλά παρέμεινε ημι-αυτόνομη, εξαρτώμενη από αυτήν. Ο πρώτος επίσκοπος Αρσινόης Γεώργιος, φρόντισε ιδιαίτερα για την προβολή των τοπικών αγίων και μερίμνησε να γραφούν οι ακολουθίες των περισσότερων από αυτούς. Άγνωστο γιατί όμως, (μάλλον λόγω ελλείψεως αρκετών πληροφοριών) δεν γράφτηκε η ακολουθία του πρώτου γνωστού

επισκόπου Αρσινόης, του αγίου Νίκωνα. Έτσι, μετά από την συγγραφή της διδακτορικής μας διατριβής και της συλλογής πληροφοριών για τον βίο και την πολιτεία του αγίου αυτού, θεωρήσαμε σωστό να διορθώσουμε την παράλειψη.

Αυτός που ανέφερε πρώτος και μας έδωσε τις περισσότερες πληροφορίες για το πρόσωπο του Αγίου Νίκωνα, είναι ο άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος, ο οποίος έγινε για αυτό αφορμή, πολλές από τις εν λειτουργία τότε μονές του νησιού, να αγιογραφήσουν την μορφή του στα Καθολικά τους. Έτσι, οι αρχαιότερες απεικονίσεις του αγίου χρονολογούνται από τον 12^ο αιώνα, την εποχή δηλαδή που έζησε στις μονές Άρακα, Αμασογού, Αντιφωνητή κ.α.

Μέσα από την έρευνά μας, εντοπίσαμε μία και μοναδική (σε όλη την μητροπολιτική μας επαρχία) τοποθεσία με την ονομασία Άγιος Νίκων, στην κοινότητα Άγιος Νικόλαος της Πάφου. Δεν ξέρουμε αν υπήρχε εκεί ναός στο όνομα του Αγίου και στη συνέχεια, ονομάστηκε όλη η κοινότητα άγιος Νικόλαος, από παραφθορά του αγίου Νίκων. Πάντως, αφού έχουμε μαρτυρίες του Αγίου Νεοφύτου για το πρόσωπό του, θεωρήσαμε ότι έχουμε ευθύνη να φροντίσουμε για την συγγραφή της Ακολουθίας του και την ιστόρηση φορητής εικόνας, ώστε να τον τιμούμε όπως πρέπει.

Ευχαριστούμε ιδιαιτέρως τον Δρ. Χαράλαμπο Μπούσια ο οποίος έγραψε και τις περισσότερες ακολουθίες, που έχουμε για τους αγίους της Πάφου, όπως αόκνως και αναργύρως συνέγραψε και την ακολουθία αυτή. Ο Θεός και οι άγιοι μας, που τόσο αγαπά, να του ανταποδίδουν πολλαπλάσια την χάρη τους. Το ίδιο και στον θεολόγο – αγιογράφο Χαράλαμπο Επαμεινώνδα ο οποίος όπως και για πολλούς άλλους τοπικούς αγίους μας, ιστόρησε για πρώτη φορά σε φορητή εικόνα τον άγιο μας.

Ο άγιος Νίκων να φωτίζει όλους εμάς να πορευόμαστε στα βήματά του και να μας οδηγεί στην Αιώνια Ζωή και στην αγιότητα που χαρίζει ο Χριστός σε όσους Τον αγαπούν αλλά και αγαπούν και τους φίλους Του – τους αγίους. Εύχεστε και για την ελαχιστότητα μου να μπορέσω να οδηγήσω τον λαό που μου εμπιστεύθηκε ο Κύριος εις νομάς σωτηρίου, ελεύθερες από ορατούς και αοράτους εχθρούς. Επίσης, να ευχόμαστε να αξιωθούμε να δούμε την ελευθερία της πατρίδας μας αλλά και να διαφυλαχθούμε από κάθε αίρεση και πλάνη της εποχής μας.

Σεπτέμβριος 2024
† ο Πάφου Τυχικός

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΩΝΟΣ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ

Ἡ μνήμη αὐτοῦ τελεῖται τῇ Ζ΄ Νοεμβρίου.

Ποίημα Ἄρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσθῶμεν στίχους δ΄
καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια·

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ Ξύλου.

Δεῦτε, φιλοσίων οἱ χοροὶ
καὶ τῶν φιλεόρτων τὰ πλήθη,
πανηγυρίσωμεν
μνήμην τὴν ἐτήσιον
καὶ πανσεβάσμιον
τοῦ θεόφρονος Νίκωνος,
ἀγρύπνου ποιμένος
Ἀρσινόης ψάλλοντες·
Σεπτὲ προκάτοχε
θείου Ἀρκαδίου, κινδύνων
λύτρωσαι καὶ πόνων παντοίων
τοὺς εἰλικρινῶς σὲ μεγαλύνοντας.

Δεῦτε, ιεράρχου θαυμαστοῦ,
τοῦ ἀκολουθήσαντος τρίβοις
θεοειδοῦς ἀγωγῆς
καὶ διαποιμάνσεως
ὀρθῆς τιμήσωμεν
Ἀρσινόης καλλίπαιδος
ἐλλόγου ἀγέλης,
Νίκωνος τοῦ ἔμφρονος,
Κύπρου κοσμήτορος,
βίου τὰ παλαίσματα πάντες

καὶ ποιμαντικὴν ἐπιστήμην
μελιχροῖς μελίσμασι καὶ ἄσμασι.

Δεῦτε, ἱεράρχου θεαυγοῦς,
Ἄρσινόης Κύπρου ποιμένος,
ἀρνησαμένου τερπνὰ
βίου δι' ἀγάπησιν
τοῦ Παντοκράτορος
Ἰησοῦ ἐπαινέσωμεν
τὴν ποιμαντορίαν
ὀλοθύμως κράζοντες·
Νίκων μακάριε,
πάντων ὑπερόπτα προσύλων
καὶ τῶν ἐν τῷ πόλῳ αὐλῶν
ζηλωτά, Χριστὸν ἡμῖν ἰλέωσαι.

Δεῦτε, τὸν ἀράμενον σταυρὸν,
Νίκωνα, ἐπ' ὧμων καὶ πᾶσαν
τὸν βδελυζάμενον
τὰ ρευστὰ καὶ πρόσκαιρα
λαμπρῶς τιμήσωμεν
ἐκβοῶντες· Θειότατε,
ὁ ἀκολουθήσας
τοῦ Χριστοῦ τοῖς βήμασι
καὶ κομισάμενος
στέφος ἀμαράντιμον δόξης
ἐξ Αὐτοῦ χειρῶν ἱεράρχης
ὡς σοφός, Αὐτὸν ἡμῖν ἰλέωσαι.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Δεῦτε, λαοὶ τῷ Κυρίῳ ἠγαπημένοι,
τὸν πνευματέμφορον καὶ θεοειδέστατον τῆς Ἄρσινόης ἱεράρχην,
ἐπ' ἀρετῇ καὶ μοναδικῇ πολιτείᾳ ἐν αὐτῇ διαπρέψαντα,
Νίκωνα τὸν μακάριον, καθηκόντως τιμήσωμεν λέγοντες·
Ὁ ἀποστόλων ταῖς τρίβους ἀκολουθήσας
καὶ ψυχῆς ἐφέσει ὀλοσχερεῖ ἀγαπήσας τὸν Κύριον
ὡς οὐρανοπολίτης, μὴ παύση πρεσβεύων
ὑπὲρ τῶν τελούντων τὴν πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου....

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Χαίροις, ποιμαντικοῖς
ὁ διαπρέψας πόνοις
ἐν Ἀρσινόῃ Πάφου,
ποιμένων κοσμιότης,
παμμάκαρ Νίκων, ὅσιε.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Χαίρει ἡ ἱερὰ
ἐπισκοπή σου, Νίκων,
εὐσήμου Ἀρσινόης,
τιμῶσά σου τὴν μνήμην
τὴν θεῖαν, παναοίδιμε.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Τρόπους ποιμαντικούς
ἐν Κύπρῳ ἀποστόλων
μιμούμενος ἐπώφθης
ἱεραρχῶν φαιδρότης
καὶ κέρας, Νίκων ἔνθεε.

Δόξα. Τριαδικόν.

Νίκας κατὰ παθῶν
τοῖς δούλοις Σου παράσχου,
Τριάς ὑπεραγία,
τοῖς ἄγουσι τὴν μνήμην
τοῦ ἱεράρχου Νίκωνος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ρύθμιζε τὴν ζωὴν
τῶν σὲ μακαριζόντων,
Κυρία Θεοτόκε,
καὶ τὸν σεπτὸν Υἱὸν σου
δοξολογούντων πάντοτε.

Νῦν ἀπολύεις.....τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσθῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια·

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ὡς φωστῆρα τρισμέγιστον
καὶ ἀστέρα πολύφωτον
ἀρεταῖς ἀυγάζοντα τὴν ὑφήλιον
πανευλαβῶς εὐφημήσωμεν
θειότατον Νίκωνα,
Ἄρσινόης τῆς κλεινῆς
ιεράρχην φωτόλαμπρον,
καὶ πυρσεύσαντα
τὴν αὐτοῦ λογικὴν ἀγέλην πάντες
ἀστραπαῖς αὐτοῦ πυρφόροις
ἀμέμπτου βίου καὶ σώφρονος.

Τὸ περίδοξον σέμνωμα
νήσου Κύπρου τιμήσωμεν
νουθεσίαις θείαις, εὐχαῖς καὶ δάκρυσιν
τὸν ἐξανθήσαντα λείρια
ψυχῶν ἀγιότητος
δυσσωδίαν τῶν παθῶν
τῶν αὐτῶν ἀπελάσαντα
καὶ πληρώσαντα
τὰς καρδίας ἀμνῶν αὐτοῦ ἀρρήτῳ
εὐωδίᾳ Βασιλείας
τῶν οὐρανῶν ὕμνοις πρέπουσι.

Πᾶσαν ἄνεσιν πρόσκαιρον
καὶ τρυφὴν διαρρέουσιν
διὰ σωτηρίαν ψυχῶν μισήσαντα,
ιεροφάντορα Νίκωνα,
καὶ πόθῳ ζηλώσαντα
τὰ Κυρίῳ ἀρεστὰ
καὶ ποιμνίῳ ὠφέλιμα
εὐφημήσωμεν
μελωδίαις καὶ ᾠσμασιν ἠδίστοις
εὐλαβῶς ἐπιτελοῦντες
αὐτοῦ τὴν μνήμην τὴν πάνσεπτον.

Νίκης θείας φερόνυμος
 ἀληθῶς ἀναδέδειξαι
 ἐν ταῖς μάχαις, Νίκων, βροτῶν πρὸς θέωσιν·
 μισήσας γὰρ πᾶσαν ἄνεσιν
 καὶ πλοῦτον ἐδίδαξας
 παραδείγματι τῷ σῶ
 Ἄρσινόης τὴν ἔλλογον,
 μάκαρ, ποιμνὴν σου,
 ἀπλανῶς ἦν κατηύθυνας πρὸς πόλου
 τὰ σκηνώματα ἀγγέλων
 αἰὲ χοροῖς συναγάλλεσθαι.

Ἰεράρχην θεόπνευστον,
 Ἀκαδίου ὁμόζηλον,
 ἐν τῇ Ἄρσινόῃ τὸν προηγούμενον
 αὐτοῦ, τιμήσωμεν Νίκωνα,
 τῆς χάριτος σκῆνωμα,
 πόνοις ἐν ποιμαντικοῖς
 καὶ εὐκλείας ἰσότιμον
 πάντες χαίροντες
 μελιρρύτοις ψαλμοῖς καὶ ὕμνωδίας
 πρεσβευτὴν ἡμῶν πρὸς Κτίστην
 ὡς τὸν εὐίλατον ἔνθερμον.

Ἀρετὴν ἐργασάμενος
 ἐπιμόνως, μακάριε,
 καὶ σταυρὸν ἀράμενος ἐπωμάδιον
 Χριστὸν ἐκήρυξας Κύριον,
 Ὡ καὶ εὐηρέστησας
 ἀγωγῇ ποιμαντικῇ,
 ἀκτησίᾳ καὶ δάκρυσι,
 Νίκων ἔνθεε,
 ὁ πιάνας ἰδρῶσί σου ἀπαύστοις
 Ἄρσινόην, τὴν τιμῶσαν
 νῦν τὴν πανσέβαστον μνήμην σου.

Δόξα. ᾠχος πλ. β´.

Σήμερον τὸν τῇ παντευχίᾳ τοῦ Πνεύματος θωρακισθέντα
 καὶ ὑπὲρ σωτηρίας ψυχῶν ἀγωνισθέντα,
 Νίκωνα, τὸν ἱεράρχην Ἄρσινόης πανιερώτατον,
 ἐγκωμίων τοῖς ἄνθεσι καταστέψωμεν·

οὗτος γὰρ λαμπρὸν ἐγείρας τρόπαιον
κατὰ τοῦ δεινοῦ τῶν βροτῶν πολεμήτορος,
νίκης στέφος ἀμάραντον ἐκομίσατο
παρὰ τοῦ σοφοῦ ἀγωνοθέτου Κυρίου·
ὅθεν σὺν Αὐτῷ ἀπαύστως ἀγαλλιώμενος
ἐκτενωῶς πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν τιμώντων
αὐτοῦ μνήμην τὴν ἀεισέβαστον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε,...

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. **Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.**

Σοφίας Σειράχ τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. β' 1 - 11)

Τέκνον, εἰ προσέρχη δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ, ἐτοίμασον τὴν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν· εὐθνον τὴν καρδίαν σου καὶ καρτέρησον καὶ μὴ σπεύσης ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς· κολλήθητι αὐτῷ καὶ μὰ ἀποστῆς, ἵνα αὐξηθῆς ἐπ' ἐσχάτων σου. Πᾶν ὃ ἐὰν ἐπαχθῆ σοι, δέξαι καὶ ἐν ἀλλάγμασι ταπεινώσεώς σου μακροθύμησον· ὅτι ἐν πυρὶ δοκιμάζεται χρυσὸς καὶ ἄνθρωποι δεκτοὶ ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως. Πίστευσον αὐτῷ καὶ ἀντιλήψεταιί σου· εὐθνον τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἔλπισον ἐπ' αὐτόν. Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ἀναμείναι τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνητε, ἵνα μὴ πέσητε. Οἱ φοβούμενοι Κύριον πιστεύσατε αὐτῷ καὶ οὐ μὴ πταίση ὁ μισθὸς ὑμῶν. Οἱ φοβούμενοι Κύριον ἐλπίσατε εἰς ἀγαθὰ καὶ εἰς εὐφροσύνην αἰῶνος καὶ ἐλέους. Ἐμβλέψατε εἰς ἀρχαίας γενεὰς καὶ ἴδετε· τίς ἐνεπίστευσε Κυρίῳ καὶ κατησχύνθη ; Ἡ τίς ἐπεκαλέσατο αὐτόν καὶ ὑπερεῖδεν αὐτόν ; Διότι οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ ἀφήσιν ἁμαρτίας καὶ σφάζει ἐν καιρῷ θλίψεως.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. α' 1 - 10)

Ἀγαπήσατε δικαιοσύνην, οἱ κρίνοντες τὴν γῆν, φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι καὶ ἐν ἀπλότητι καρδίας ζητήσατε αὐτόν· ὅτι εὐρίσκεται τοῖς μὴ πειράζουσιν αὐτόν, ἐμφανίζεται δὲ τοῖς μὴ ἀπιστοῦσιν αὐτῷ. Σκολιοὶ γὰρ λογισμοὶ χωρίζουσιν ἀπὸ Θεοῦ, δοκιμαζομένη τε ἡ δύναμις ἐλέγχει ἄφρονας. Ὅτι εἰς κακότεχνον ψυχὴν οὐκ εἰσελεύσεται σοφία, οὐδὲ κατοικήσει ἐν σώματι καταχρέῳ ἁμαρτίας· ἅγιον γὰρ πνεῦμα παιδείας φεύζεται δόλον καὶ ἀπαναστήσεται ἀπὸ λογισμῶν ἀσυνέτων καὶ ἐλεγχθήσεται ἐπελθούσης ἀδικίας. Φιλάνθρωπον γὰρ πνεῦμα σοφίας καὶ οὐκ ἀθρώσει βλάσφημον ἀπὸ χειλέων αὐτοῦ· ὅτι τῶν νεφρῶν αὐτοῦ μάρτυς ὁ Θεὸς καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπίσκοπος ἀληθῆς καὶ τῆς

γλώσσης ἀκουστής· ὅτι πνεῦμα Κυρίου πεπλήρωκε τὴν οἰκουμένην καὶ τὸ συνέχον τὰ πάντα γινῶσιν ἔχει φωνῆς. Διὰ τοῦτο φθεγγόμενος ἄδικα οὐδεὶς μὴ παροδεύσῃ αὐτὸν ἐλέγχουσα ἢ δίκη. Ἐν γὰρ διαβουλίῳ ἀσεβοῦς ἐξέτασις ἔσται, λόγων δὲ αὐτοῦ ἀκοὴ πρὸς Κύριον ἦξει εἰς ἔλεγχον ἀνομημάτων αὐτοῦ· ὅτι οὗς ζηλώσεως ἀκροᾶται τὰ πάντα καὶ θροῦς γογγυσμῶν οὐκ ἀποκρύπτεται.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1 - 9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Εὐφραίνου Ἀρσινόη καὶ ἀγάλλου ἐν Κυρίῳ
ὅτι σὴν ἐπισκοπὴν ἠγίασεν ἀτρύτοις ποιμαντικοῖς πόνοις
Νίκων, ὁ ἐν ἱεράρχαις ἄριστος·
αὐτὸν οὖν εὐφημοῦντες πιστῶς κραυγάζομεν·
Χαῖρε, Κυπρίων τερπνὸν κύμινον
καὶ ἄνθος Ἐκκλησίας ἠδύπνευστον·
Χαῖρε, ἀρετῆς φίλε γνήσιε
καὶ ταπεινώσεως ἀστήρ τηλαυγέστατε·
Χαῖρε, ποδηγέτα ψυχῶν ἀπλανέστατε
καὶ στῦλε εὐσεβείας ἀκράδαντε·
ὡς παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Κύριον
μὴ παύσῃ Αὐτοῦ δεόμενος
ὕπερ τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου.

Ἦχος β'.

Τὸν ἀυγαῖς ποιμαντικῆς ἐπιστήμης λάμπαντα ἐν Ἀρσινόῃ
καὶ Θεῶ εὐαρεστήσαντα ἀσκητικοῖς καμάτοις,
Νίκωνα ἐπαξίως ἐγκωμιάσωμεν λέγοντες·
Ἀριστεῦ ἀσκητικῶν καὶ ποιμαντικῶν παλαισμάτων
καὶ καθαιρέτα τῆς ὀφρύος τοῦ μισοκάλου δαίμονος,
ὁ νίκης στέφος δεξάμενος παρὰ Κυρίου,
παράσχου καὶ ἡμῖν λιταῖς σου ὑγίειαν
καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ᾠχος γ'.

Ἐνδεδυμένος τὴν στολὴν τῆς χάριτος
τοῦ πανσθενοῦς Παρακλήτου
ἀνήλθες λαμπροχίτων πρὸς σκηνὰς αἰδίου λαμπρότητος,
Νίκων, πνευματοφόρων πατέρων περίβλεπτον σέμνωμα·
αὐτῶν καὶ ἡμᾶς σὺν Ἀρίστωνι καὶ Ἀρκαδίῳ,
Ἀρσινόης ἀγίων ἐπισκόπων, ἀξίωσον,
τοὺς ἀνυμνοῦντας τὴν ἀκραιφνῆ πολιτείαν σου,
καὶ ἐκτελοῦντας ἐν πίστει τὴν πανέορτον μνήμην σου.

ᾠχος δ'.

Ἐλαμψε σήμερον ἐν Ἀρσινόῃ Κύπρου ὡς ἀστὴρ παμφαέστατος
Νίκων, ὁ μακάριος αὐτῆς ἱεράρχης,
φωτίζων τὰς διανοίας τῶν εὐσεβούντων
καὶ ἀπελαύνων δυσσεβούντων τὴν κακότητα·
φωτισθέντες οὖν καὶ ἡμεῖς αὐτοῦ ἀρετῆς ταῖς ἀκτῖσι
καὶ ποιμαντικῶν ἔργων πυρσεύμασιν
ἐκδιώξωμεν τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας καὶ ραθυμίας
καὶ δοξάσωμεν Κύριον,
τὸν αὐτὸν ἐν βίῳ ἰσχύσαντα
ἀπλανῶς τὴν λογικὴν αὐτοῦ ἀγέλην ποδηγετῆσαι
καὶ τρῶσαι τὸν πολυμήχανον δαίμονα.

Δόξα. ᾠχος ὁ αὐτός.

Δεῦτε πιστοί, συνελθόντες γεγηθότες εὐφρανθῶμεν
κατατρυφῶντες τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἰσαγγέλου πολιτείας,
Νίκωνος, ἀρχιθύτου Ἀρσινόης τοῦ οὐρανόφρονος·
οὗτος γὰρ τὸν ἀρχαῖον πτερνιστὴν ἐπύκτευσεν
καὶ τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ ἀνδρικῶς κατετρόπωσε·
λαβὼν οὖν παρὰ Κυρίου τὰ γέρα τῆς νίκης ἀξίως

χάριν εἴληφεν Αὐτῷ πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν τιμώντων
αὐτοῦ μνήμην τὴν ἀεισέβαστον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους φύλαττε,...

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χαίροις, τῆς Ἀρσινόης ποιμὴν,
ψυχῆς ἐφέσει ὁ τηρήσας προστάγματα
τοῦ θεοῦ Εὐαγγελίου
πρὸς κτῆσιν πρὸς ἀρετῆς
καὶ ἡδέα κόσμου
ἀρνησάμενος·
θεόσοφε ὅσιε,
Νίκων, πρόβλεπε πίστεως,
ιεροφάντορ
θεοφώτιστε, ἔνοικε
καὶ διάκοσμε
πολιτείας τῆς κρείττονος,
πάντοτε καθικέτευε
Χριστὸν δοῦναι ἅπασι
τοῖς εὐλαβῶς σὲ τιμῶσι
ποιμένα ὡς πνευματέμφορον
χαράν, ἄμφω ῥῶσιν
καὶ ἰσχὺν καταπατήσαι
ἐχθροῦ τὸ φρύαγμα.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Χαίροις, ἀρχιερεῦ θεαυγές,
ἐνδόξου νίκης ἀληθῶς ὁ φερόννυμος,
ὁ πάσας καταπατήσας
τὰς ἀπολαύσεις σαρκὸς
καὶ μισήσας κόσμου
ματαιότητα,
σεπτὲ Νίκων ὅσιε,
ἰσουράνιε ἄνθρωπε,
ὁ κατ' ἀξίαν
κομισάμενος ἔπαθλον
ἀφθαρτότητος
ἐν χειρῶν τοῦ Παντάνακτος·

ἔκτυπον ταπεινώσεως
καὶ πρόβωλε νήψεως,
σὺν Ἀρκαδίῳ τῷ θείῳ,
καὶ θεοφόρῳ Ἀρίστωνι,
δυσάδι ποιμένων
Ἀρσινόης, ἐπευλόγει
τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις, ὁ νουθεσίαις σοφαῖς
ταῖς σαῖς λαὸν τῆς Ἀρσινόης χριστῶνυμον
ἰθύνας πρὸς σωτηρίαν
καὶ οὐρανίους σκηνάς,
Νίκων θεοφόρε,
σκεῦος χάριτος·
πιστῶν οὖν συστήματα
μετ' αἰῶνας γεραίροντες
σὰς ἀριστείας
καὶ μορφήν ἀσπαζόμενοι
τὴν ἀγίαν σου,
ιεράρχα θεσπέσιε,
Κύπρου ποιμένων ἔκτυπον,
θερμῶς δυσωποῦμέν σε·
Μὴ διαλείπης πρεβεύων
τὸν ἐλεήμονα Κύριον
ἡμῖν καταπέμψαι
οἰκτιρμῶν Αὐτοῦ τὸν πλοῦτον
καὶ θεῖον ἔλεος.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Τὸν δι' ἀγάπην Χριστοῦ εἰς οὐδὲν λογισάμενον
ποιμαντικὸν κόπον καὶ τὰ τοῦ κόσμου ἡδέα,
ἰσαγγέλως ἐν Ἀρσινόῃ πολιτευσάμενον,
Νίκωνα τὸν πανθαύμαστον, ἐγκωμίων καταστέψωμεν ἄνθεσιν·
οὗτος γὰρ θείῳ πυρποληθεὶς ζήλω
καὶ Χριστῷ ακολουθήσας
ὁμόζηλος τῶν Ἀποστόλων ἐχρημάτισε·
καὶ νῦν ἀγγέλοις συναυλιζόμενος
ἐκτενῶς δέεται τῆς ἐν Τριάδι Θεότητος
ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων
αὐτοῦ τὰ παλαίσματα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα, πρόσδεξαι...

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἀρκαδίου ὀσίου σεπτὸν προκάτοχον
 ἐν θρόνῳ τῆς Ἀρσινόης
 μέλψωμεν νῦν εὐλαβῶς
 ἱεράρχην, θεοφόρον ὄντως Νίκωνα,
 ὡς ἀρετῆς ὑπογραμμὸν
 καὶ σοφίας θεϊκῆς
 κανόνα πιστῶς βοῶντες·
 Νίκας ἡμῖν κατ' ἐχθίστου
 ἐν καθ' ἡμέραν μάχαις δώρησαι.

Θεοτοκίον. Χαῖρε, Πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος...

Ἀπόλυσις.

Ε Ν Τ Ω Ο Ρ Θ Ρ Ω

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον τὸ Ἀπολυτίκιον, ὡς ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.

ᾠχος α΄. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Ποιμάνας θεαυγῶς,
 ταπεινῶς καὶ ὀσίως
 σοὺς ἄρνας λογικοὺς
 ἐν κλεινῇ Ἀρσινόῃ
 διάκοσμος νήψεως
 καὶ κανῶν ὀσιότητος,
 Νίκων, πέφηνας·
 διὸ σὲ πάντες τιμῶμεν
 οἱ χριστώνυμοι
 εἰς τοὺς αἰῶνας αἰώνων
 φαιδροῖς μελωδήμασι.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπόμβρισον ἡμῖν,
 Θεοτόκε Παρθένε,
 ἐλέους σοῦ Υἱοῦ
 τοῦ ἀπείρου ρανίδας,

ὡς κρήνη ἀέναος
καὶ πηγὴ ζωοπάροχος
ἀγαθότητος,
ἵνα πιστῶς σὲ ὑμνῶμεν,
εὐσυμπάθητε,
Θεογεννήτορ Παρθένε,
ᾠδαῖς τε καὶ ᾠσμασι.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν Κάθισμα.
Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῆς νίκης ἐπώνυμε,
ἀρχιερεῦ θεαυγές,
ἐχθρὸν ἐθριάμβευσας
σαῖς νυχθημέροις εὐχαῖς,
νηστεῖαις καὶ δάκρυσιν·
ὄθεν παρὰ Κυρίου
ἐπαξίως ἐδέξω
νίκης βραβεῖα, Νίκων,
τῆς ἐνθέου σοφίας,
κρηπίδωμα καὶ βάθρον στερρόν
πίστεως, ὅσιε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πανάχραντε Δέσποινα,
καταφυγὴ χοϊκῶν,
καμνόντων ἀντίληψις,
χειμαζομένων λιμῆν
καὶ ὄρμος ἀκύμαντος
πάντων τῶν ποντουμένων
τρικυμῖαις ἐν βίῳ,
δέξαι τὴν ἱκεσίαν
τοῦ ἀχρείου σου δούλου
καὶ πέμψόν μοι ὑπόθεν χαράν,
σθένος καὶ δύναμιν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα.
Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Τὴν καρτερίαν σου ἐν τοῖς παλαίσμασι
ψυχῶν πρὸς θέωσιν, ποιμὴν πανόσιε,
ἀνευφημοῦντες οἱ πιστοὶ κραυγάζομεν· Μὴ ἐλλείπης
ἐποπτεύων ἄνωθεν τοὺς αἰεὶ μακαρίζοντας

σὲ ὡς σκευὸς πάγχρυσον Παρακλήτου καὶ σκῆνωμα
χρηστότητος ἡθῶν, θεοφόρε, Νίκων, ἐπόπτα Ἀρσινόης.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν καταύγασον
φωτὶ τῆς χάριτος τοῦ θείου Τόκου σου,
ἀγνῆ Παρθένε, Μαριάμ, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων,
καὶ ἀχλὺν ἀπέλασον τῶν ἀπείρων πταισμάτων μου,
ὅπως εὖρω ἔλεος ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς Κρίσεως
καὶ πόθῳ ἀσιγήτως βοᾷ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Τὸ α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον· Ὁσιακόν (Λουκ. στ΄ 17 - 23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ...

Ζῆτει τῇ Παρασκευῇ τῆς Β΄ Ἑβδομάδος.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου, πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείας, Ἐλεῆμον....

Ἰδιόμελον. ᾠχος πλ. β΄.

Αἰ οὐράνιαι δυνάμεις σήμερον, Νίκων, ιεράρχα πανόλβιε,
σὺν ἀρχιθύταις Ἀρσινόης, Ἀρίστωνι καὶ Ἀρκαδίῳ,
εὐφραίνονται ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ καὶ πανεόρτῳ μνήμῃ σου·
σὺν αὐτοῖς καὶ Κυπρίων φιλοσίων τὰ πλήθη γάνυνται
καὶ πανευλαβῶς τοὺς καμάτους σου μεγαλύνοντα
Χριστὸν δοξάζομεν, τὸν δωρούμενον πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου....

Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

" Νίκωνα, Ἀρσινόης ιεράρχην, μακαρίζω. Χ. Μ."

ᾠδὴ α΄. ᾠχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Νικήτορα πάνσεπτον
τῆς Ἀρσινόης ἐπίσκοπον
ἐκθύμως τιμήσωμεν,
τῶν χριστωνύμων χοροί,
θεῖον Νίκωνα,
διαγωγῇ ἀμέμπτῳ

ἀγγέλων ζηλώσαντα
ὄντως πολίτευμα.

Ἰσότιμον μέλψωμεν
τῇ δόξῃ θείοις ἐν δώμασι
καὶ τρόποις ἐφάμιλλον
ποιμαντικῆς ἀγωγῆς
ὀμηγύρεως
τῶν θείων ἀποστόλων,
θεόπνευστον Νίκωνα,
σκεῦος τῆς χάριτος.

Κανὼν ἀγαθότητος
καὶ γνώμων, Νίκων, εὐθύτατος
Χριστοῦ ἀγαπήσεως,
νηστείας καὶ προσευχῆς,
κατηγλάϊσας
τὴν ποιμνὴν Ἀρσινόης,
τελοῦσαν ἐν ἄσμασι
μνήμην τὴν θείαν σου.

Θεοτοκίον.

Ἠράϊσμα ἔκπαγλον
ἀγνεΐας, Θεογεννήτρια,
καὶ σκῆνωμα πάνσεπτον
ἡθῶν χρηστῶν, εὐμενῶς
δέξαι δέησιν
τοῦ καταφεύγοντός σοι
καὶ πλήρου μου δίκαια,
Μῆτερ, αἰτήματα.

ᾠδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Νικήσας ἐχθρὸν τον παλαμναῖον
ἀσκήσει συντόνω σου, σοφέ,
καὶ θριαμβεύσας δόλιον
ποιμαντικοῖς καμάτοις σου
ἐδέξω νίκης κότινον
παρὰ Χριστοῦ, Νίκων ὅσιε.

Ἀρρέυστων καὶ πάντων τῶν αὐλῶν
τιμήσωμεν θεῖον ζηλωτήν,

πνευματοφόρον Νίκωνα,
 ιεραρχῶν ἀγλάϊσμα,
 τὸν πόθῳ ἀμιλλώμενον
 τῶν ἀποστόλων τοῖς σκάμμασι.

Ἀείφωτον σέλας θεαρέστου
 βιώσεως, Νίκων, ἐποφθεις
 τὴν Ἀρσινόην ἠϋγασας
 βολαῖς διδασκαλίαις σου,
 τῆς ἀρετῆς πυρσεύμασιν
 εὐχῆς, νηστείας καὶ νήψεως.

Θεοτοκίον.

Ρανίσιν ἡμῶν δακρῦων σμῆξον
 τῷ μάκτρῳ ἀγάπης σου, σεμνή,
 τῶν κλονουμένων στήριγμα
 καὶ θεῖον παραμύθιον
 τῶν τεθλιμμένων, Δέσποινα,
 Μητέρα Θεοῦ εὐσυμπάθητε.

Κάθισμα. ᾠχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἰεράρχα εὐκλεές
 τῆς Ἀρσινόης, ἀληθῶς
 σὲ ἀνέδειξε Χριστὸς
 φωστῆρα, Νίκων, παμφαῆ
 τῆς οἰκουμένης τὰ πλάτη φωταγωγοῦντα,
 ζόφωσιν παθῶν
 ἐκδιώκοντα
 καὶ ἀσθενειῶν
 ἀγλὺν ἐλαύνοντα·
 ὅθεν πιστῶν οἱ σύλλογοι ὑμνοῦντές σε
 ἀξιοχρέως κραυγάζομεν·
 Πατέρων γέρας, ἀνάγκης πάσης
 τοὺς ἰκέτας σου λύτρωσαι.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σῶσον ἅπαντας φθορᾶς
 τοὺς σὲ ὑμνοῦντας εὐλαβῶς,
 Μητροπάρθενε ἀγνή,
 φωναῖς αἰσίαις ἀληθῶς
 εἰς τοὺς αἰῶνας αἰώνων, Παρθενομήτορ,

ῥῦσαι συμφορῶν,
 βλάβης ὄφεως,
 νόσων ἀλγεινῶν
 καὶ πάσης θλίψεως
 ἐν κατανύξει ψυχῆς τοὺς ὑμνοῦντάς σε
 καὶ ἀκλινῶς ἐκβοῶντάς σοι·
 Ὑψίστου Μητέρα γλυκεῖα, σκέπε
 σοῦ τοὺς πρόσφυγας πάντοτε.

ᾠδὴ δ΄. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Σὴν ὑπέρτιμον, θεόφρον
 Νίκων, μνήμην τὰ τάγματα
 τῶν πιστῶν τελοῦντα
 σοῦ τὰ κατορθώματα μέλομεν
 πρὸς ἀρετῆς κτῆσιν, πάνσοφε, καὶ θέωσιν
 καὶ δοξάζομεν
 τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Ιερώτατε ἐπόπτα
 Ἀρσινόης, περνίζοντα
 γένος τῶν ἀνθρώπων
 ἐτροπώσω, Νίκων μακάριε,
 καὶ τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει ἐθριάμβευσας
 τοῦτον, ὅσιε,
 καὶ νίκης στέφος ἀπείληφας.

Νίκων, πόνοις νυχθημέροις
 τὴν σὴν σάρκα κατέτηξας
 καὶ τὸ πνεῦμα ὅλη
 σῆς ψυχῆς ἐφέσει ἀνέτεινας
 πρὸς οὐρανόν, ἀρχιθῦτα ἱερώτατε,
 ὃ τὴν ποιμνὴν σου
 διδάσκων τὴν ἀγιότητα.

Θεοτοκίον.

Ολοθέρμοις σου πρεσβεΐαις
 πρὸς τὸν πάνσεπτον Τόκον σου,
 Κεχαριτωμένη,
 Θεοτόκε, ἄφεςιν δώρησαι
 ἡμῖν παισμάτων ὡς εὐσπλαγχνος καὶ λύτρωσαι

γένος βρότειον
τῆς τοῦ ἐχθίστου κακότητος.

Ῥδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἥγίασας, ἔνθεε,
τὴν Ἀρσινόην ρεύμασι
σῶν ἰδρώτων, Νίκων, καὶ δακρύων,
καὶ τῷ Κυρίῳ
πολύφορον ὡς καρπὸν
ἐλλόγου ποιίμνης τὰς ψυχάς,
ὅσιε, προσήνεγκας,
ιεράρχα θειότατε.

Σά, Νίκων, παλαίσματα
ὑμνοῦμεν καὶ καμάτους σου,
οὓς ἐν Ἀρσινόῃ καθυπέστης
κλίμακα σπεύδων
σὺ ἀρετῶν ἀνελθεῖν
ἀγέλη σὺν σοὶ τῇ λογικῇ,
ιεράρχα, στήριγμα
τῶν ἀμνῶν σου ἀσάλευτον.

Ἴδεῖν κατηξίωσαι
ἰδίοις, Νίκων, ὄμμασι
τοῦ Χριστοῦ τῆς ὄψεως τὸ κάλλος,
καὶ ἀπολαῦσαι
τῆς δόξης τῶν οὐρανῶν,
ὡς κλείσμα τῶν ἱεραρχῶν
Ἀρσινόης, ὅσιε,
ἀποστόλων ἐφάμιλλε.

Θεοτοκίον.

Εὐκλείας ἐξ ὕψους σου
ἡμῖν δίδου μετάνοιαν
ψυχοτρόφον, Κεχαριτωμένη,
ἵνα χιτῶνα
περιβληθῶ τῆς ψυχῆς
ὑπέρλαμπρον καὶ ὀδηγηθῶ
εἰς Ἐδὲμ σκηνώματα
φωτεινὰ καὶ ὑπέρφωτα.

Ῥδὴ στ΄. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ρανίσι, Νίκων, ιδρώτων σου
 ἐπίανας ψυχᾶς τοῦ ποιμνίου σου,
 Ἀρχιεπίσκοπε
 τῆς Ἀρσινόης, πρὸς ἄσταχυν
 πολύχουν σωτηρίας,
 πάτερ σεβάσμιε.

Ανύσας, Νίκων, τὴν δύσβατον
 ὁδὸν ἐν Ἀρσινόῃ ἀγέλης σου
 τῆς κατευθύνσεως
 πρὸς ἀπαθείας καὶ νήψεως
 λειμῶνας τοὺς ἐνδρόσους
 ὄντως ἠγίασαι.

Ροαὶ δακρῶν σου, ὅσιε,
 ἐν σῇ ποιμαντορίᾳ κατέπληξαν,
 Νίκων, τὰ τάγματα
 τῶν ἀσωμάτων, βιοῦντά σε
 ἀγγελικῶς ἰδόντα,
 θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Χριστοῦ, Θεοῦ Λόγου πάμφωτε
 λαμπάς, Θεογεννήτορ πανάχραντε,
 ζόφον διάλυσον
 ἡμῶν παθῶν προσφευγόντων σοι
 καὶ μελιχροῖς ἐν ὕμνοις
 μακαρίζόντων σε.

Κοντάκιον. ᾠχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἱεράρχην Ἀρσινόης τὸν πανεύφημον,
 ἀκολουθήσαντα ὁδοῦ τῆς ἀγιότητος
 καὶ ἰθύναντα πρὸς πόλον αὐτοῦ ἀγέλην
 λογικὴν ὡς θείου πνεύματος κειμήλιον
 καὶ πυξίον ἀρετῆς ἐγκωμιάσωμεν
 πόθῳ ψάλλοντες· Χαίροις, Νίκων μακάριε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος, ιεράρχα
 Ἀρσινόης, ἐπώφθης
 φωτόλαμπρος, θειότατε Νίκων,
 ὁ φωτίσας τῇ σῇ ἀκραιφνεῖ
 βιοτῇ, νηστεία, προσευχῇ, δάκρυσι
 καὶ νήψει τὴν ἀγέλην σου,
 κραυγάζοντες πιστῶς βοῶμεν·

Χαῖρε, Χριστοῦ Ἐκκλησίας εὖχος·
 χαῖρε, Αὐτοῦ τῆς ἀγάπης λύχνος.

Χαῖρε, ἀποστόλων τῆς τρίβου ἐπόμενος·
 χαῖρε, τῶν δαιμόνων ὀλέτης δεικνύμενος.

Χαῖρε, ἄγαλμα χρυσότευκτον συμπαθείας χοϊκῶν·
 χαῖρε, σκηνώμα πολύτιμον χαρισμάτων θεϊκῶν.

Χαῖρε, ὁ διαρρήξας πᾶσαν σχέσιν προσύλων·
 χαῖρε, ὁ καταρράξας τὰς παγίδας δαιμόνων.

Χαῖρε, ποιμένων θείων ἀγλαΐσμα·
 χαῖρε, πατέρων ἔμπνουν θησαύρισμα.

Χαῖρε, τὸ ἔρνος κλεινῆς Ἀρσινόης·
 χαῖρε, τὸ νίκος αὐτῆς τῆς ἀγέλης·

Χαίροις, Νίκων μακάριε.

Συναξάριον.

Τῆ ζ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ὀσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν
 Νίκωνος, ἐπισκόπου Ἀρσινόης, τῆς ἐν Κύπρῳ.

Στίχοι.

**Νίκης πρόξενος αἰωνίου σῆς ποιμένης,
 Ἀρσινόης ὄφθης, ιεράρχα Νίκων.**

Συναξάριον.

Ο ὀσιος καὶ θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν Νίκων διέλαμπεν ὡς Ἀρσινόης
 ιεράρχης ἀστραπαῖς ὀσιότητος καὶ δικαιοσύνης. Τὸν διεδέχθη ἐν τῷ
 θρόνῳ ὁ Ἅγιος Ἀρκάδιος.
 Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον
 ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ΄. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἡ φιλεύσπλαγχος
καρδία σου ἀνέψυξε
τὸν ἐμπερίστατον
τῆς Ἀρσινόης λαόν,
σοφῶς ὄν ἐποίμανας,
Νίκων, καὶ ἴθυνας
πρὸς ἐκμίμησιν
τῶν τρόπων πολιτείας σου
τῆς ἀμέμπτου, ἱεράρχα.

Νίκης κότινον
ἐδέξω ἀχειρότευκτον
παρὰ τοῦ Κτίσαντος
ὡς ἀμοιβὴν τῶν στερρῶν
ἀγώνων σου, ὅσιε,
πρὸς ὀλοκλήρωσιν
καὶ κατάκτησιν
τῆς ἀρετῆς, πανένδοξε
Νίκων, κλέος ἐπισκόπων.

Μέγα καύχημα
τῆς Ἀρσινόης πέφηνας,
Νίκων θειότατε,
ἱεραρχῶν καλλονή,
ὁ λάμπας ὡς ἥλιος
τῆς ταπεινώσεως,
ἀγαπήσεως
Χριστοῦ, εὐχῆς, συνέσεως
καὶ δικαιοσύνης ἄκρας.

Θεοτοκίον.

Ἀγαλλόμενοι
ἀεὶ σὲ μακαρίζομεν,
Θεογεννήτρια,
τοῦ γένους τῶν χοϊκῶν
τὴν ἔνθερμον πρέσβειραν
ἐκδυσωποῦντές σε·
Ῥῦσαι θλίψεων
καὶ πάσης περιστάσεως
τοὺς ἐκθύμως σὲ τιμῶντας.

Ῥδὴ η´. Παῖδας εὐαγεῖς.

Κύριος ἀνέδειξέ σε, Νίκων
ἐπίσκοπον Ἀρσινόης, ἧς τὸ ποιμνιον
ἴθυνας πρὸς θέωσιν
καὶ ἐν ἧ τὴν κλίμακα
τῶν ἀρετῶν, πανόσιε,
ἀνῆλθες ὅλη σου
ἐφέσει τῆς καρδίας κραυγάζων·
Σύ, Χριστέ, ὑπάρχεις
μερόπων σωτηρία.

Ἄνθος πανευῶδες Ἐκκλησίας,
καθήδυνας μυριπνόις σου παλαίσμασι
Ἀρσινόην εὐάνδρον,
Νίκων τρισμακάριστε,
καὶ ἠϋφρανας ἀσκήσει σου
λαὸν χριστῶνυμον,
τὸν νῦν ἀνευφημοῦντά σε πόθῳ
καὶ σὴν θείαν μνήμην
λαμπρῶς ἐπιτελοῦντα.

Ρεῖθροις τῶν τιμίῳν σου ἰδρώτων
καὶ χεύμασιν ἀειρῥύτοις τῶν δακρύων σου,
Νίκων, κατεπίανας
τὰς ψυχὰς ποιμνίου σου
ἐλλόγου, ἱερώτατε
πάτερ, τρισόλβιε,
ὀσίῳν ἐγκαλλώπισμα θεῖον,
Πνεύματος ἀγίου
τῶν δωρεῶν ὁ πλήρης.

Θεοτοκίον.

Ἰασαι ἡμῶν τὰς ἀλγηδόνας,
Παρθένε, τῶν προστρεχόντων σοι ἐκάστοτε,
πάθη τὰ χαμαίζηλα
τοῦ σαρκίου πράϊνον
καὶ σκέδασον τὴν ζόφωσιν
ῤαστώνης, Δέσποινα,
τῶν δούλων σου, ἀγνή Θεοτόκε,
Κεχαριτωμένη,
μερόπων προστασία.

Ὡδή θ'. Ἄπας γηγενής.

Ζήλω ἱερῶ
 σαφῶς πυρακτούμενος
 καὶ φίλτρῳ, πάνσοφε
 βεβλημένος, ὅσιε,
 Νίκων τῷ θείῳ
 πόνοις συντόνοις σου,
 εὐχαῖς ἀδιαλείπτους σου
 καὶ νήψει σῶμά σου
 μακαρίως
 πνεύματι ὑπέταξας,
 ἀλληλούϊα, κράζων γηθόμενος.

Ἦ ιεραρχῶν
 περίλαμπρον σέμνωμα,
 πανιερώτατε
 Νίκων, προσδεξάμενος
 τὴν προσφορὰν μου
 ὡς εὐωδέστατον
 θυμίαμα κολάσεως
 μελλούσης ῥῦσαί με,
 δυσωπῶ σε,
 τὸν ἀχρεῖον, ἄσωτον
 καὶ ἀχάριστον, πάτερ, ἰκέτην σου.

Χαῖρε, τῶν πιστῶν
 φρουρὲ ἀπροσμάχητε,
 Νίκων τρισόλβιε,
 χαῖρε, θεῖε ἔφορε
 τῆς Ἀρσινόης,
 σεπτῷ Ἀρίστωνι
 καὶ Ἀρκαδίῳ ἔμφροني,
 συνεπισκόπων σου,
 ὁ ἐν πόλῳ
 συγχορεύων πάντοτε
 καὶ ὄρων τοῦ Χριστοῦ τὴν λαμπρότητα.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
 ἐκλύτρωσαι δούλους σου

δεινῆς κακώσεως
καὶ τὴν ἀμαυρότητα
τῆς διανοίας
ἡμῶν διάλυσον
εὐχαῖς ἀδιαλείπτους σου
πρὸς Ὅνπερ ἔτεκες
ἀνηρότως
ἅπασι δωρούμενον
ῥῶσιν, χάριν, ἰσχύν τε καὶ δύναμιν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῆς Ἀρσινόης σέμνωμα
καὶ θεῖον ἐγκαλλώπισμα,
ἱεραρχῶν λαμπηδόνα,
ἐγκωμιάσωμεν ὕμνοις,
ὡς εὐσεβείας σάπφειρον
καὶ μάργαρον πολύτιμον
Χριστοῦ ἀγάπης, Νίκωνα,
τὸν ἀμιλλώμενον πόνοις
θεοειδῶν ἀποστόλων.

Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ Δέσποινα,
φωτὸς ἀδύτου σκῆνωμα,
ἐκυοφόρησας ξένως
τὸν Φωτοπάροχον Λόγον
Ἵψίστου, τὸν φωτίσαντα
τοὺς ἐν σκιᾷ καθεύδοντας
φθορᾶς ἀλήκτου μέροπας·
διόπερ νῦν γεγηθότες
σὲ μακαρίζομεν πάντες.

**Εἰς τοὺς Αἴνους ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια.**

Ἦχος δ'. Ἦδωκας σημείωσιν.

Νίκων παναοίδιμε,
περιφανὲς ἐγκαλλώπισμα
Ἀρσινόης καὶ καύχημα
ποιμένων, τὴν θέωσιν
ἀκλινῶς ποθούντων
τῆς αὐτῶν ἀγέλης,

ιεροφάντορ θαυμαστέ,
 τῶν σῶν ιδρώτων
 ῥοαῖς ἡγίασας
 ψυχὰς ἐλλόγου ποιίμνης σου·
 διὸ καὶ νίκης ἀπέληφας
 στέφος ὄντως χρυσότευκτον
 ἐκ χειρῶν τοῦ Παντάνακτος.

Νίκων, πάτερ ὅσιε,
 στοιχειωθείς τοῦ Παντάνακτος
 τῆ ἀγάπη καὶ Κτίσαντος
 σοφῶς ματαιότητα
 κόσμου ἀπηρνήσω
 καὶ ἐν Ἀρσινόη,
 ἧς ἀρχιθύτης ἱερός
 ὠφθης καὶ μύστης
 πνευματοφόρητος,
 ἡσκήσω ὡς ἀσώματος
 καὶ εἰς τὴν πάμφωτον ἔπαλξιν
 ἀρετῆς ἀναβέβηκας,
 τὴν ἐγγίζουσας Ὑψιστον.

Νίκων, θεοδόξαστε,
 τῆς προσευχῆς ἐργαστήριον
 καὶ παλάτιον νήψεως,
 τὴν μνήμην σου σέβουσιν
 αἱ τῆς Ἀρσινόης
 εὐσεβῶν χορεῖαι
 καὶ φιλεόρτων οἱ χοροὶ
 τῆς νήσου Κύπρου,
 σὲ μακαρίζουσιν
 ὡς τιμαλφὲς θησαύρισμα
 τῆς τοῦ Χριστοῦ θείας πίστεως
 ἐκζητοῦντες τὴν χάριν σου
 πρὸς ἀγῶνος τελείωσιν.

Νίκων, καταφύγιον
 τῶν εὐσεβῶν ἱερώτατον,
 τὴν ὑπέρτιμον μνήμην σου
 τελοῦντες ἐν ἄσμασι
 μελιχροῖς βοῶμεν·
 Ῥύου πάσης βλάβης

καὶ συμφορῶν παντοδαπῶν
 τοὺς σὲ τιμῶντας
 καὶ σκέπε πάντοτε
 τοὺς πόθῳ μακαρίζοντας
 τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου,
 ἀρετῆς φίλε γνήσιε,
 Ἀρσινόης ἐπίσκοπε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Σήμερον ὡς φωστήρ παμφαέστατος ἐπέλαμψεν ἡ μνήμη
 τοῦ φωτοφόρου τῆς ἀρετῆς φωστήρος,
 Νίκωνος, τοῦ ἐν Ἀρσινόῃ ποιμαντικαῖς ἐκλάμψαντος ἀκτίσι
 ταῖς γὰρ αὐτοῦ ἀστραπαῖς καταυγάζει
 πιστῶν τὰς διανοίας προσκαλούμενος πάντας
 πρὸς μυστικὴν εὐωχίαν τῶν αὐτοῦ ἱερῶν ἀγώνων·
 ἀξιοχρέως οὖν αὐτὸν τιμῶντες ἐν ἄσμασι
 τὰς θεοπειθεῖς αὐτοῦ εὐχὰς ἐκζητήσωμεν πρὸς βίον κρείττονα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε,...

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Ε Ν Τ Η Λ Ε Ι Τ Ο Υ Ρ Γ Ι Α

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ὁσίου ἡ γ΄ καὶ ἡ στ΄ ῥῥή.

Ἀπόστολος· Πρὸς Γαλάτας (Κεφ. ε΄ 22 - στ΄ 2).

Ἀδελφοί, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστι, χαρά,...

Ζήτει τῷ Σαββάτῳ τῆς ΚΖ΄ Ἑβδομάδος.

Εὐαγγέλιον· Κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. ιγ΄ 17 - 23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ...

Ζήτει τῇ Πέμπτῃ τῆς Δ΄ Ἑβδομάδος.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις, Ἀρσινόης σεπτὲ ποιμῆν,

Νίκων θεοφόρε,

ὁ νικήσας τὸν δυσμενῆ

πόνοις ποιμασίας,

εὐχῆ καὶ ταπεινώσει

καὶ νίκης αἰδίου
γέρα δρεψάμενος.

Δίστιχον.

**Νίκωνα, ἦνεσε Τυχικοῦ ὀτρύνσει,
Ἀρσινόης ἀρχιθύτην, Χαραλάμπης.**

**ΤΕΛΟΣ
ΚΑΙ ΔΟΞΑ
ΤΩ ΜΟΝΩ ΑΛΗΘΙΝΩ
ΘΕΩ ΗΜΩΝ**

Ἄριθμ. Καταλ. 1080 / 27-5-24